

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11. grudnia 2017 roku R2G (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z (...) w W. (dalej zwana również: „R2G”) wystąpiła przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. (dalej zwana również: (...)) o zapłatę kwoty 3.295,91 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie od kwot:

- 391,58 zł od dnia 9. września 2017 roku do dnia zapłaty,
- 2.044,46 zł od dnia 8. sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty,
- 859,77 zł od dnia 9. września 2017 roku do dnia zapłaty,

a także o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzone roszczenie wynika z łączącej strony umowy o świadczenie usług pocztowych lub przewozowych, na podstawie której strona pozwana zobowiązała się do uiszczenia ustalonego wynagrodzenia. Powód wskazał, iż wykonał umowę, na potwierdzenie czego wystawił faktury VAT, które nie zostały uregulowane przez pozwanego (pozew, k. 3–5).

W dniu 20. grudnia 2017 r., wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNc 8950/17, k. 42). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 16. stycznia 2018 r. (k. 49).

W dniu 18. stycznia 2018 r. pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. złożyła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości, wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana zakwestionowała powództwo w całości co do zasady. Strona pozwana zaprzeczyła, aby zawarła z powodem jakąkolwiek umowę, jak również, że korzystała z jego usług. Jednocześnie zaprzeczyła, aby dostawała jakąkolwiek korespondencję od powoda dotyczącą płatności (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 53-55).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Spółka R2G (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z (...) w W., prowadzi działalność gospodarczą polegającą na prowadzeniu serwisu internetowego apaczka.pl i świadczeniu usług logistycznych (okoliczności bezsporne).

Spółka R2G zawierała z kontrahentami umowy o świadczenie usług pocztowych lub przewozowych przy pomocy serwisu, która miała być wykonywana przy pomocy wybranego przez spółkę R2G operatora logistycznego. Zasady i warunki świadczenia usług, które obowiązywały przez cały okres trwania umowy, zostały określone w Regulaminie znajdującym się na stronie internetowej (...) [_swiadczenia_uslug_apaczka_15_09.html](#) (okoliczności bezsporne; regulamin, k. 18-28v.).

Spółka R2G wystawiła na rachunek (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. następujące faktury VAT, tytułem usług transportowych, krajowych, załączając do nich wydruk zestawień usług:

- nr (...) z dnia 31. lipca 2017 r., na kwotę 989,12 zł brutto,
- nr (...) z dnia 31. lipca 2017 r., na kwotę 2.044,46 zł brutto
- nr (...) z dnia 31. sierpnia 2017 r., na kwotę 859,77 zł brutto

(faktury VAT z zestawieniami, k. 30- 35v.).

W sierpniu i wrześniu 2017 r. spółka R2G wysyłała za pośrednictwem poczty elektronicznej, na adres: (...), monity o wysokości zadłużenia z tytułu nieuregulowania powyższych faktur VAT (wiadomości e-mail, k. 36-38).

Stan faktyczny opisany powyżej był w części – wskazanej powyżej - bezsporny między stronami niniejszego postępowania. Podstawę ustaleń stanowiły zatem twierdzenia strony powodowej niezakwestionowane albo wprost przyznane przez pozwanego, a zatem dotyczące faktów bezspornych.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny Sąd ustalił ponadto na podstawie powołanych przy odpowiednich partiach ustaleń dowodów: dokumentów prywatnych. Na poparcie swoich twierdzeń strona powodowa przedstawiła wymienione wyżej wydruki dokumentów, które Sąd uczynił podstawą dokonanych ustaleń we wskazanym wyżej zakresie. Strony nie kwestionowały wiarygodności załączonych do pozwu wydruków, Sąd zaś nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód wywodził swoje roszczenie z umowy o świadczenie usług pocztowych lub przewozowych. W ocenie Sądu powyższą umowę należało zakwalifikować jako umowę spedycji. Zgodnie z art. 794 § 1 k.c. Przez umowę spedycji spedytor zobowiązuje się za wynagrodzeniem w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do wysyłania lub odbioru przesyłki albo do dokonania innych usług związanych z jej przewozem. Umowa spedycji jest zatem umową konsensualną, jednostronnie zawodową, odpłatną i wzajemną. Do jej zawarcia wymagana jest wola obu stron. Ustawa nie nakłada na strony obowiązku zawarcia umowy spedycji w formie pisemnej, wobec tego dopuszczalne jest zawarcie takiej umowy w dowolnej formie.

Strona pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty zakwestionowała zasadność dochodzonego roszczenia. Zaprzeczyła okoliczności, aby łączyła ją z powodem jakakolwiek umowa.

Skutkiem dokonania zaprzeczenia przez stronę pozwaną, jest to, iż twierdzenia powoda stają się sporne i muszą zostać przez niego udowodnione zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. W celu wykazania zatem zasadności swojego roszczenia powód winien wykazać fakt zawarcia umowy, jej treść oraz spełnienie po swojej stronie świadczenia. Nie ma wymogu, aby przedsiębiorcy zawierali umowę spedycji w formie pisemnej w celach dowodowych (art. 74 § 3 k.c.). Zatem okoliczność, iż umowa w ogóle została zawarta powód winien wykazać przytaczając na tę okoliczność inne dowody. Jak stanowi przepis art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie natomiast z brzmieniem przepisu art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody, z których wywodzą skutki prawne. Powód jednak w toku postępowania nie sprostał ciężącemu na nim obowiązkowi.

Strona powodowa, wobec zaprzeczenia przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty okolicznościom zawarcia z powodem umowy, podniosła w kolejnym piśmie procesowym, że pozwany zawarł z nią umowę o świadczenie usług pocztowych lub przewozowych poprzez założenie konta w serwisie internetowym A. oraz zaakceptowanie postanowień Regulaminu świadczenia usług serwisu apaczka.pl. (...) powodowa jednakże nie przedłożyła żadnych dowodów na potwierdzenie powyższych okoliczności. Skoro pozwany wyraźnie zaprzeczył, jakoby zawarł z powodem umowę i zarzucił, że powód nie świadczył żadnych usług na jego rzecz, to w tym stanie rzeczy, zgodnie z przepisem art. 6 k.c., na powodzie spoczywał ciężar wykazania, że faktycznie doszło do zawarcia umowy przez strony postępowania. Powód nie przedstawił natomiast żadnych dowodów potwierdzających powyższe okoliczności. W szczególności nie udowodnił on, aby pozwany założył konto w serwisie powoda.

Strona powodowa przedłożyła wraz z pozwem regulamin świadczenia usług, fakturę VAT oraz monity kierowane do pozwanego o wysokości zadłużenia, z których to dokumentów wywodziła swoje roszczenie. Podkreślenia jednak wymaga, iż zgodnie z obowiązującym orzecznictwem, dowód w postaci faktury VAT jest niewystarczający dla wykazania, iż strony łączyła umowa, która została zrealizowana. Taki dokument jest dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c. i może być dowodem wyłącznie na okoliczność, iż osoba, która wystawiła fakturę VAT

złożyła oświadczenie woli określonej treści. Nie sposób uznać – w świetle art. 245 k.p.c., aby faktura VAT miała inną moc dowodową niż inne dokumenty prywatne. Wyłącznie na podstawie faktury VAT nie sposób ustalić, że strony łączyła umowa określonej treści, jak i tego czy i w jakim zakresie umowa ta została zrealizowana (wyrok SN z dnia 7. listopada 2007 r., II CNP 129/07). Umowa spedycji jest umowa wzajemną, zatem samo wystawienie faktury za świadczone usługi nie oznacza zawarcia umowy między stronami. Takie jednostronne oświadczenie nie jest wystarczającym dowodem na wykazanie tej okoliczności. Obie strony winny złożyć jednoznaczne oświadczenie woli. Strona powodowa zatem wobec zakwestionowania przez pozwanego okoliczności zawarcia umowy i jej realizacji na podstawie wystawionej faktury VAT, co stanowiło podstawowy dowód powoda na wykazanie zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia, winna udowodnić tę okoliczność innymi środkami dowodowymi.

Strona powodowa celem wykazania powyższej okoliczności przedłożyła także wydruki salda na koncie klienta oraz zestawień, będące najprawdopodobniej załącznikami do wystawionych faktur VAT. W ocenie Sądu jednakże, nie mogą one stanowić dowodu na powyższe okoliczności. Wydruki te nie zostały podpisane, w związku z czym nie można ustalić przez kogo zostały one sporządzone. W tym miejscu wymaga zaznaczenia, że niepodpisane wydruki komputerowe nie stanowią dokumentu w rozumieniu art. 244 i 245 k.p.c., jednakże należy uwzględnić, iż w Kodeksie postępowania cywilnego nie zawarto zamkniętego katalogu środków dowodowych i dopuszczalne jest skorzystanie z każdego źródła informacji o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jeśli tylko nie jest to sprzeczne z przepisami prawa. W rachubę wchodził zatem ewentualność zastosowania przepisu art. 309 k.p.c. Przepis ten odnosi się bowiem do innych niż wyraźnie wymienionych w kodeksie środków dowodowych i tym samym może mieć zastosowanie także do wydruków komputerowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5. listopada 2008 r., I CSK 138/08). Powyższe wydruki nie stanowią jednakże dowodu na powołane przez powoda okoliczności. W związku z tym, iż są to wydruki z wewnętrznego systemu powoda, nie sposób ustalić z ich treści, na podstawie jakich danych zostały one sporządzone oraz przez kogo i kiedy zostały wygenerowane. Wydruki te nie stanowią zatem dowodu na okoliczność, iż pozwany korzystał ze świadczonych przez powoda usług. Wobec zaprzeczenia przez pozwanego, iż zawarł z powodem jakąkolwiek umowę, to na powodzie spoczywał ciężar wykazania, iż strony łączył stosunek prawny, będący podstawą żądania pozwu, czego strona powodowa jednak, mimo wynikającego z art. 6 k.c. obowiązku, nie wykazała.

W procesie decyzyjnym Sąd nie może oprzeć swojego rozstrzygnięcia na okolicznościach, które nie zostały udowodnione, a które stanowią podstawę dochodzonego roszczenia. Dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony (ani materialnoprawnym, ani procesowym), a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Nie istnieje zatem żadna możliwość egzekwowania od strony aktywności w sferze dowodowej; sąd nie może nakazać czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu. Tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Przeciwnie stronie natomiast - co wynika z art. 6 k.c. - skierują się ujemne następstwa jej pasywnej postawy; fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych z nimi związanych (Pyziak-Szafnicka M. (red.). Kodeks cywilny. Część ogólna. Komentarz. LEX 2009).

W związku z tym należało przyjąć, że powód nie wykazał faktu zawarcia umowy z pozwanym oraz świadczenia na jego rzecz usług z tego tytułu.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu, powód nie wykazał, iż doszło do zawarcia umowy zgodnie z przedłożonymi do akt sprawy fakturami VAT i załączonymi do nich zestawieniami. Ponadto ponieważ umowa spedycji jest umową wzajemną, a ekwiwalentem spełnienia świadczenia przez pozwanego w postaci dokonania zapłaty wynagrodzenia jest uprzednie spełnienie świadczenia przez powoda w postaci świadczenia usług zgodnie z treścią umowy, nie wykazanie przez powoda tej okoliczności prowadziło do oddalenia powództwa w całości.

Wnioski stron o zasądzenie na ich rzecz kosztów procesu podlegały oddaleniu w całości. Jeżeli chodzi o stronę powodową, to jej wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie z tego względu, iż jest stroną przegrywającą spór, a zatem w świetle art. 98 k.p.c. nie może ona domagać się zwrotu kosztów procesu. Wniosek pozwanego zaś podlegał oddaleniu z tego względu, iż pozwany w toku postępowania nie wykazał, ani nie podnosił, że poniósł on jakiegokolwiek koszty związane z niniejszym postępowaniem.

Mając na uwadze wymienione wyżej okoliczności, na podstawie powołanych w uzasadnieniu przepisów Sąd orzekł jak w wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska-Ośko

Z. Odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć pełnomocnikowi powoda.